

Forside

AKTUELT

◆ Nyheder
Kalenderen
Foto-temaer
Video
Indvandrer-TV

FIND I GELLERUP

Overblik og kort
Bolig-overblik
Helhedsplaner
Skole og uddannelse
Job og vejledning
Kulturhuse
Kultur
Fritid & sport
Hjælp til aktive
Sundhed
Tilbud til ældre

KOGEBOG

Opskrifter
Søg opskrift
Din opskrift

OM GELLERUP.NU

Kontakt
Mediehus Gellerup

Mørkhed: Fra isolation til fællesskab

Publiceret 06.06.16 kl. 13:56 af Piaalycia Fischlein

Sommersolen lyste udenfor lørdag aften, da Eutopia Stage i Gellerup havde premiere på forestillingen Mørkhed. De medvirkende er 20 kvinder fra hele Aarhus. Forestillingen tog mangfoldighed under kærlig behandling ud fra ideen om, at både etniske danskere og indvandrere oplever livssituationer, som skaber isolation og former vores skæbne. Isolationens mørke kan heldigvis brydes, når livsbekræftende fællesskab slår bro over kulturforskelle og indre dramaer.

Publikum kommer ind med spotlight vendt imod sig. Og med tåge i luften. Senere ser vi, at tågen er fra busser, som hver gang en af dem kører forbi gruppen af ventende kvinder, får gruppen til i panik at styrte rundt for at få bussen til at stoppe.

Der er forskellige strategier for at overleve. En flygtning på vej mod Danmark formulerer sit selvopofrende mål: "Når jeg kommer til Danmark gifter jeg mig med en rig mand. Så kan jeg redde familien. Det skal jeg jo."

Andre måder at flygte fra det ydre kaos på er at dyrke eller huske det forladte. En flygtning fra Sovjetunionen taler selvopslugt på russisk, mens en palestinsisk muslim hænger sin håndtaske på den russiske kvindes arm, mens hun retter på sit slør. Først bruger den ene kvinde den anden som en umælende knage. Så skaber en snak på dansk, om hvem der ejer tasken, et fælles nu.

Et fint øjeblik i forestillingen er, da en ung dansk narkosmugler går i panik over at opleve sig indespærret. Sceneskiftet sker alene ved lyssætningen, som er helt fantastisk. Da gruppen nynner 'Solen er så rød, mor' for hende, falder hun til ro med erindringen om den tavse, nærværende moderfigur i den gamle, danske børnesang. God reference til, at vi alle har en mor et eller andet sted.

Kontraster forenes

Gradvist opstår flere små fællesskaber. En etnisk dansk buddhist forener en kristen på vej mod Jerusalem med en turist på vej mod Mallorca.

En stor kulturel kontrast er er skiftet fra dansk kvinde, som fortæller om at være blevet voldtaget, direkte til en indvandrer, som er flygtet fra det land, hvor hun ikke måtte være gravid uden for ægteskabet. Kvinderne hjælper hende med at føde, efter den voldtagne har taget flugten ud i isolationen. Et fint billede på, at alle mennesker uanset nationalitet forsøger at flygte fra deres traumer.

Til slut får den mest isolerede kvinde ordet. Hun fortæller resigneret om et liv på flugt. Hun fortæller uden at kunne huske hvor hun kom fra. For det er ikke relevant mere. Med sig har hun en dukke, som undervejs har mistet sine sokker. En seksårig pige flytter nu sit dukkehus frem og siger: "Jeg har et hus, du må bo i". Kvinden sætter sin dukke ved huset. Håbet for fremtiden er, at de alle når ud af isolationens mørke og er godt på vej nye, menneskelige relationer.

Fortællingens røde tråd er de personlige og derved sociale problemer, som vores indre dramaer skaber for os alle. Den imponerer ved at fremstå professionelt, selvom ingen af de medvirkende er professionelle skuespillere. Et lille minus var, at det var svært at høre den mest isolerede kvinde til sidst, da gruppen nynnede meget højt. Men det var også en påmindelse om, at lyden er 'live' og ikke styret af teknik.

Tre af kvinderne i stykket - den etnisk danske buddhist, som forener en kristen på vej mod Jerusalem med en turist på vej mod Mallorca. (alle fotos: Laura Salvinelli)

Kvinderne hjælper den iranske kvinde med at føde det barn, som hun ikke må bære i Iran som enlig kvinde.

En isoleret kvinde kan ikke huske, hvor hun kom fra. Hun har kun en dukke på armen.

Start de downloa

Opdater til den nyeste driver. Installer Simple driver Updater@.

